ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 5*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 14

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἀπριλίου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τῶν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΟΙ ΚΟΜΒΟΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ
ΚΑΙ Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΥΠΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

(Ὁ ἐκ τῶν συνεργατῶν μας «Ἰώβ», δικαιολογῶν προφανῶς τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον παρέχει τὴν πολύτιμον συνεργασίαν του, ἔσχε τὴν ὑπομονὴν νὰ καταρτίσῃ κατάλογον τῶν ἀτελειῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐπὶ ἔτη τόσα λειτουργεῖ ἡ νομοθεσία ἡμῶν. Ἡ σχετικὴ ἐπιστολὴ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν τούτου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Δικαιοσύνης»

Αἱ ὀλίγαι γραμμαὶ τὰς ὁποίας εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ δημοσιεύσητε εἰς τὸ προηγούμενον ὑμῶν φύλλον, ἐν σχέσει μὲ τὸ ζήτημα τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, μοὶ δίδουν τὸ θάρρος νὰ προβῶ εἰς ἐργασίαν ἡ ὁποία, πλὴν τῆς ὑπομονῆς, οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ δείξῃ τὸ πρωτότυπον ἢ τὸ χαρακτηριστικόν. Ἐφ' ὅσον ἀπευθύνομαι εἰς νομικούς, οἷοι οἱ ἀναγνῶσται τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος, οὔτε ἐγὼ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐμφανισθῶ μὲ ἰδίας, νέας σκέψεις, οὔτε καὶ ἐκεῖνοι ἀναμένουν τοιοῦτό τι. Ἐθεώρησα τὸ προοίμιον τοῦτο ἀπαραίτητον, διότι προτίθεμαι νὰ ἀπασχολήσω τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος σας μὲ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν προσπίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψιν παντὸς δικηγόρου, ἂν μὴ καὶ παντὸς ἀστοῦ ἀναμιγνυομένου καὶ εἰς τὰς κοινοτέρας ἔτι τῶν συναλλαγῶν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ ὑπομονὴ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς γνωστῆς ὑπομονῆς τοῦ συνωνύμου μου, εἶνε ὅμως ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι, παρ' ὅλα ταῦτα, ὁ μὲν συνήθης τόκος ἐν τῇ ἀγορᾷ ποικίλει μεταξὺ τῶν ἑπτὰ καὶ δώδεκα, πᾶσα δὲ δίκη, μόνον ἐὰν θέλῃ ὁ ἐναγόμενος δύναται νὰ καταλήξῃ εἰς ὁριστικὴν ἀπόφασιν καὶ τέλος τὸ ἀποτέλεσμα ταύτης οὐδέποτε δύναται νὰ εἶνε ἐκ τῶν προτέρων γνωστόν, ἀφοῦ πᾶσα σχεδὸν διάταξις δύναται νὰ τύχῃ ταύτης τῆς ἑρμηνείας, δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ τύχῃ καὶ τῆς ἑτέρας. Τὰ τοιαῦτα ἀτοπήματα ὀφείλουν βεβαίως τὴν ὕπαρξίν των καὶ εἰς ἄλλα γενικώτερα αἴτια, ἀποτελοῦσιν ὅμως κατὰ τὸ πλεῖστον τοὺς βλαστοὺς μιᾶς νομοθεσίας ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ ζῶσα καὶ ρυθμίζουσα τὰς συναλλαγὰς ἡμῶν ἐπὶ τῇ βάσει διατάξεων, ὧν ἄλλαι μὲν εἶδον τὸ φῶς πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, ἄλλαι δὲ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὰς νεωτέρας νομοθεσίας τῶν διαφόρων τῆς Εὐρώπης πολιτειῶν, ἀπαρτισθέντος οὕτω ἑνὸς νομοθετικοῦ Βαβὲλ ἐν τῇ πολυγλωσσίᾳ τοῦ ὁποίου μάνται καὶ οὐχὶ γνῶσται τῶν Νόμων καλοῦνται νὰ εἶνε οἱ δικηγόροι καὶ οἱ δικασταί, περίτρομοι δὲ οἱ κάτοχοι τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων, θάπτουσι ταῦτα ἄτοκα εἰς τὰ θησαυροφυλάκια τῶν Τραπεζῶν, θεωροῦντες τοῦτο προκριτότερον τοῦ κινδύνου εἰς ὃν εἶνε ἐκτεθειμένοι χάρις εἰς τὸ πολυδαίδαλον καὶ ἀσυνάρτητον καὶ γριφῶδες καὶ πανάρχαιον τοῦ πλείστου μέρους τῆς νομοθεσίας ἡμῶν, τῆς κατὰ τὸ μεγαλείτερον μέρος Ρωμαϊκῆς, ἀλλὰ καὶ Βαυαρικῆς κατὰ τὸ ἄλλο καὶ Γαλλικῆς κατὰ τὸ ἕτερον καὶ διεθνοῦς κατὰ τὸ ὅλον.

Τοιουτοτρόπως, εἶνε μὲν καθολικὸν τὸ νόημα καὶ κατὰ συνέπειαν χρήζει καθολικωτέρας θεραπείας, ἥτις θὰ ἐπέλθῃ διὰ γενικῆς ἀνκθεωρήσεως, ἢ, ὅπερ ταυτόσημον, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ Ἀστικοῦ κώδικος, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἀτυχῶς οὐδεὶς οἰωνὸς προδίδει ὅτι εὑρίσκεται ἐγγύς, ἦτο καὶ εἶνε ἐπιβεβλημένον εἰς τὰ σημεῖα τοὐλάχιστον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὀξυτέραν παρουσιάζουσι τῆς νόσου τὴν κατάστασιν νὰ ἐλαμβάνοντο τὰ ἀπὸ πολλοῦ ὑποδεικνυόμενα καὶ γνωστὰ εἰς πάντας μέτρα.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ προβῶ οὐχὶ συστηματικῶς ἀλλ' ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἐκλεκτικῶς εἰς ἀπαρίθμησιν τινῶν ἐκ τῶν σημείων τούτων, μὲ πλήρη μὲν τὴν βεβαιότητα ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ συντελεσθῇ, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅμως συγχρόνως, ὅτι ὀλίγη καλὴ θέλησις, ὄχι πλέον τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, ἀλλὰ τῶν ὑφισταμένων ἀμεσώτερον τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης καταστάσεως, θὰ ἦτο ἱκανὴ εἰς πλεῖστα ὅσα νὰ συνετέλει.

Κατ' ἐμὲ καὶ καθ' ἅπαντας ἄνευ ἐξαιρέσεως τοὺς νομίζοντας ὅτι ἡ περὶ τὰ γενικώτερα ἀσχολία περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πολίτου, τινὲς τῶν ἀτελειῶν ἐκ τῶν ὁποίων καταρρύχονται πρὸ πάντων αἱ συναλλαγαί, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνόρθωσις δὲν χρήζει καὶ σοφίας μεγάλης, εἰσὶν αἱ ἑξῆς.

Ἡ ὕπαρξις ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Βελλειανείου δόγματος, πλὴν τοῦ ὅτι ἐπαναφέρει τὴν γυναῖκα εἰς τὴν πρὸ τῆς Δωδεκαδέλτου ἐποχήν, καθιστᾷ συγχρόνως ταύτην, καὶ ἰδίᾳ τὴν ἔγγαμον, ἀνίκανον νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀκίνητον πρὸ πάντων κτῆσίν της. Ἂν δ' ὑποτεθῇ ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀποτελεῖ τὸ θῆλυ τοιοῦτο, καταλήγει τις εἰς τὸ ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀκινήτου κτήσεως κατέστη ἐκτὸς συναλλαγῆς. Εἰς ταῦτα ἂν προστεθῶσιν αἱ περὶ προικώας ὑποθήκης γνωσταὶ διατάξεις, αἱ ἀτέλειαι τοῦ περὶ μεταγραφῆς καὶ ὑποθηκῶν νόμου, αἱ διάφοροι λόγῳ ἀνηλικότητος ἢ ἀπαγορεύσεως ἀνικανότητες καὶ διάφοροι ἄλλαι λεπτομέρειαι, ἡ εἰκὼν τῆς ἀκινήτου κτήσεως ἐν Ἑλλάδι ἀποβαίνει ἐν μέρει πλήρης. Λέγομεν ἐν μέρει, διότι τὸ τελευταῖον κατ' αὐτῆς κτύπημα ἀναλαμβάνει νὰ καταφέρῃ ἡ Πολιτικὴ μας Δικονομία μὲ τὸ περίφημόν της περὶ ἐκτελέσεως σύστημα, μὲ τὰς ἀτελευτήτους σχολαστικὰς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς πρακτικῆς σημασίας διατυπώσεως, μὲ τὴν τριακονταετῆ ἀπὸ τῆς κατακυρώσεως παραγραφὴν καὶ τὰ παρόμοια. Ἐρωτᾶται ἤδη: Κατὰ τῆς τοιαύτης, ἐκτὸς ὅλων τῶν ὁρίων τῆς ἀνοχῆς καταστάσεως, πταίει ἡ ὑπὸ τὴν νάρκην τῆς συναλλαγῆς καθεύδουσα νομοθετική μας ἐξουσία μόνον, ἢ ἡ εὐθύνη ἐν ὅλῳ βαρύνει ὅλας ἐν γένει τὰς κοινωνικάς μας τάξεις, τὰς στεναζούσας κατὰ κυριολεξίαν ὑπὸ νομοθεσίαν τοιούτου εἴδους;

Ἄλλος κοινωνικὸς κόμβος τὰ περίφημα τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν συνόδων κωλύματα τοῦ γάμου. Ἀπαιτεῖται σοφία Σολομόντων ἄρά γε καὶ ἐργασία νομοδιδασκάλων πρὸς διαρρύθμισίν τινα τοῦ θεσμοῦ τούτου ἐπὶ τὸ κοινωνικώτερον;

Ἀλλὰ μήπως οἱ λόγοι τῆς διαζεύξεως, οἱ ἐφευρεθέντες ἀπὸ τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα καὶ διελθόντες διὰ τῶν διαφόρων Λεόντων ἢ τῶν ἄλλων τοῦ Βυζαντίου νομοθετῶν προσαρμόζονται πλέον εἰς τὰς νέας περὶ γάμου καὶ διαλύσεως τούτου ἀρχάς;

Ἵνα κατέλθωμεν ὅμως καὶ εἰς τὰ μικροτέρας κατὰ τὸ φαινόμενον, μεγίστης ὅμως κατ' οὐσίαν ζητήματα ἐρωτῶμεν:

Μία συναλλαγματική, εἰς ξένην γλῶσσαν ἐκδεδομένη, πόσον χρόνον καὶ πόσας δικαστικὰς ἀποφάσεις ἀπαιτεῖ ὅπως διὰ τῆς μεταφράσεως καταστῇ ἔγγραφον δυνάμενον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων; Καὶ ἐν τούτοις ἐπὶ αἰῶνα σχεδὸν μέχρι σήμερον ζῇ ἡ Δικαιοσύνη ἡμῶν μὲ τὰς γνωστὰς περὶ πραγματογνωμοσύνης καὶ ἐν τῷ θέματι τούτῳ διατάξεις της, ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ξένον ἐμπόριον, τὸ ὁποῖον κυρίως βλάπτει ἡ κατάστασις αὕτη, ἀπειλεῖ κατὰ καιροὺς διὰ τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων του... *ἑτεροδικίαν*!

Διεμαρτυρήθη τις ποτὲ διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην, ἥτις αἴρεται τελείως δι' ἄρθρων δύο ἢ τριῶν ἑνὸς νόμου εἰσάγοντος τὸ ἁπλούστατον σύστημα τῶν ἐπισήμων μεταφραστῶν;

Ἡ δὲ *Νομὴ* μὲ τὸ περίφημον διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἀπόφθεγμά της «*κατέχω διότι κατέχω*» καὶ τὰ παραγγελματά της καὶ τὰς ἄλλας της ἀγωγάς, ἡ κατὰ τὰς γραφὰς εἰς τὴν κυριότητα ἄγουσα, καταλήξασα ὅμως νὰ περιπλέξῃ τὴν ἀκίνητον κτῆσιν καὶ νὰ παρουσιάζῃ δι' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀκίνητον τριπλοῦς καὶ πενταπλοῦς κυρίους;

Τί δὲ νὰ εἴπῃ τις μὲ τὸν θεσμὸν τῆς συνεισφορᾶς χειραφέτων ἢ ἀχειραφέτων, προικὸς ἢ δωρεῶν, πρώτου βαθμοῦ κατιόντων ἢ ἀπωτέρων τοιούτων; Ὁ δικαστὴς ἢ ὁ δικηγόρος ὁ τολμῶν νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἔχει γνῶσίν τινα περὶ τοῦ τί παρέμεινεν ἐν ἰσχύϊ παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ θεσμοῦ τούτου, ἀναμφιβόλως δὲν εἶνε εἰλικρινής.

Ὄχι ὅμως ὀλιγώτερον γριφώδεις καὶ αἱ περὶ προγάμου δωρεᾶς διατάξεις καὶ αἱ περὶ προικὸς ἐν γένει.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ περὶ τοῦ τύπου τῶν διαθηκῶν ψήφισμα τοῦ κυβερνήτου πᾶς λόγος περιττεύει, κοινωνία δὲ μόνον ἀνεκτικὴ τόσον ὅσον ἡ ἡμετέρα ἦτο δυνατὸν νὰ ρυθμίζῃ τὴν τύχην τῆς τελευταίας βουλήσεως ἐπὶ τῇ βάσει νόμου οὕτως ἐξαμβλωματικοῦ.

Ἀλλὰ μήπως αἱ σχέσεις τῆς συνενοχῆς καὶ τῆς εἰς ὁλόκληρον ἐνοχῆς διέπονται ὑπὸ νόμου τινὸς ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποφανθῇ τις πότε ὑπάρχει ἐνοχὴ πλειόνων καὶ πότε ὁ εἷς τούτων ἔχει ἀναγωγὴν κατ' ἄλλου;

Δίδω τέλος εἰς τὰς σημειώσεις μου τῆς σήμερον μὲ τὸν περιλάλητον σκόπελον τῆς κατασχέσεως ἐπὶ κινητῶν ἢ ἀκινήτων, διὰ τῆς ὁποίας ὁ κακόπιστος ὀφειλέτης ἀποφεύγει διὰ παντὸς τὸν κίνδυνον τῆς κατ' αὐτοῦ ἐκτελέσεως, ἀφοῦ πᾶς ἄλλος δανειστής, ἐνῷ δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς νέαν κατάσχεσιν, εἶνε ὑπόχρεως νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν περίφημον περὶ παραδόσεως τῶν ἐγγράφων τῆς ἐκτελέσεως διαδικασίαν, ἡ ὁποία, καταλήγει μὲν εἰς τελεσίδικον ἀπόφασιν ἀπαγγέλλουσαν τὴν παράδοσιν τῶν ἐγγράφων τούτων, δὲν καταλήγει ὅμως καὶ εἰς τὴν πράγματι παράδοσιν αὐτῶν, ἀφοῦ, ἐν περιπτώσει ἀφερεγγυότητος, τὸ μόνον πρὸς ἐξαναγκασμὸν μέσον τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἀποβαίνει ἀνεφάρμοστον, ὅταν ὁ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ὀφειλέτου κατασχὼν τύχῃ νὰ ἀνήκῃ, καὶ κατὰ κανόνα ἀνήκει, εἰς τὸ θῆλυ γένος.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα, γνωστὰ ἐπαναλαμβάνω εἰς ὅλους καὶ ἔκπαλαι προκαλοῦντα τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν, ἀνασύρω σήμερον ἐκ τοῦ ἀκενώτου πίθου τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ ἄλλου δικαίου μας. Ἐὰν ἡ φιλοξενία τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος σας φθάσῃ μέχρι τοῦ σημείου ὥστε καὶ ἄλλο μέρος τῶν σημειώσεών μου νὰ δεχθῇ, δὲν θὰ βραδύνω νὰ σᾶς ἀποστείλω καὶ ταύτας.

Δέξασθε κ.λ.π.

Πρόθυμος
Ο ΙΩΒ.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 Ἀπριλίου

Ὁ πρὸ ἑβδομάδος διορισμὸς τοῦ κ. Ἀ. Ἀνδρεάδου ὡς καθηγητοῦ τῆς Δημοσιονομίας καὶ Στατιστικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἐγένετο ἀφορμὴ πρὸς ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος τῶν κενῶν ἑδρῶν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τῶν ἀειμνήστων ***Κ. Κωστῆ*** καὶ ***Ξ. Ψαρρᾶ***, αἱ ἀπορφανισθεῖσαι ἕδραι τοῦ Ποινικοῦ δικαίου καὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας μένουσιν εἰσέτι κεναί, κλάδοι δὲ τοῦ Δικαίου τοιοῦτοι, οὓς ἐδίδασκον οἱ ἀποβιώσαντες καθηγηταί, κατέστησαν διὰ τοὺς φοιτητάς μας ἀσχολίαι πάρεργοι.

Καθ' ἡμᾶς ἡ ἐκ τοῦ κενοῦ τούτου προκύπτουσα ζημία δὲν εἶνε στενῶς Πανεπιστημιακὴ ἢ φοιτητική, ἀλλὰ γενικωτέρα, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ποινικοῦ δικαίου, ἧς αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐκ βάθρων κατὰ κυριολεξίαν ἀνακαινίζονται, διὰ τῶν ἁλματικῶν προόδων, ἃς ἡ ἀνθρωπολογία καὶ ἡ ψυχολογία καὶ ἡ κοινωνιολογία καὶ αἱ σχετικαὶ ἐν γένει ἐπιστῆμαι ἐπιτελοῦσι. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἀριστεῖς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοιοῦτοι, οἵτινες σχετικῶς εὐπροσώπως θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ παρηκολούθουν, ἔστω καὶ ἐξ ἀποστάσεως, τὴν τελουμένην πρόοδον, δὲν ἐπεφάνησαν εἰσέτι ἐν Ἑλλάδι, ἀναμφισβήτητον ὅμως ἐπίσης εἶνε ὅτι καὶ τὸ Κράτος ἐξ ἑνός, ἀλλὰ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον αὐτὸ ἐξ ἄλλου, ἐξήντλησαν πᾶν τὸ παρ' αὐτῶν ἐξαρτώμενον ὅπως παγιώσωσι τὴν κρατοῦσαν τὴν σήμερον κατάστασιν τῆς πλήρους ἐπιστημονικῆς νάρκης καὶ τὸ φαινόμενον καθ' ὃ, ὁ τίτλος τοῦ καθηγητοῦ εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμοποιεῖται ἢ ὡς ἐφόδιον ἐν τῇ ἐπαγγελματικῇ βιοπάλῃ. Ὁ θεσμὸς τῶν ἐκτάκτων καὶ ἀμίσθων ἢ ἐπὶ μετρίᾳ ἀντιμισθίᾳ καθηγητῶν, ὁ τόσον εὐδοκιμήσας εἰς ἄλλα Πανεπιστήμια, εἶνε δι' ἡμᾶς σχεδὸν ἄγνωστος, οὕτως ὥστε μεταξὺ ἐπιστήμονος καὶ καθηγητοῦ οὐδεὶς μεσολαβεῖ σταθμός, ἐκτὸς ἂν σταθμὸν τοιοῦτον θελήσωμεν νὰ ὀνομάσωμεν τὸν τίτλον τοῦ Ὑφηγητοῦ.

Ὑπὸ συνθήκας τοιαύτας ὁ λόγος φυσικώτατα ἐδόθη εἰς τὴν ἐξ αἵματος συγγένειαν καὶ τὴν ἀγχιστείαν,

οὐδένα δὲ πρέπει νὰ ξενίσῃ μετά τινα ἔτη τὸ θέαμα ἑνὸς Πανεπιστημίου ἀποτελοῦντος μίαν καὶ ἑνιαίαν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡρεμίᾳ καὶ μακαρίῳ ἐπιστημονικῷ ὕπνῳ παρερχομένην τὰς ἡμέρας της οἰκογένειαν, ἀνανευομένην ἐπὶ τῇ βάσει ὅλων τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου τῶν κανόνων, ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν μελῶν αὐτῆς, ὅπως ἐπίσης οὐδένα πρέπει νὰ ξενίσῃ τὸ ἀπὸ ἐτῶν θέαμα καθ' ὃ, παρὰ τὴν δεκάδα ἢ δωδεκάδα τῶν Καθηγητῶν τῆς Νομικῆς μας Σχολῆς, ἡ μὲν καθαρῶς ἐπιστημονικὴ Νομικὴ φιλολογία εὑρίσκεται εἰς τὴν πρὸ τῶν ἀειμνήστων Παπαρρηγοπούλου καὶ Καλλιγᾶ περίοδον, τὰ δύο δὲ ἢ τρία κατ' ὄνομα μόνον νομικὰ περιοδικά μας μελανώνουν ἀπὸ ἐτῶν τὰς σελίδας των μὲ τὰς διαφόρους τῶν δικαστηρίων μας ἀποφάσεις, μεταβληθέντα εἰς περιοδικὰ ἀποκλειστικῶς νομολογικά. Τοιοῦτοι οἱ κλοιοὶ ὑπὸ τοὺς ὁποίους, ἡ μὲν Ἑλληνικὴ νομικὴ ἐπιστήμη καλεῖται νὰ ἐκδηλωθῇ, τὸ δὲ Πανεπιστήμιόν μας νὰ παρίσταται ἄρτιον ὑπὸ ἔποψιν ἀριθμοῦ Καθηγητῶν τοὐλάχιστον. Ἐρωτᾶται ἤδη: Τίνει οἱ ἁπλοϊκώτεροι; Οἱ δυσανασχετοῦντες διότι ἐπὶ ἔτη ἤδη τόσα μένουσιν ὀρφαναὶ ἕδραι τοιαύτης σημασίας οἵας ἡ τοῦ Ποινικοῦ δικαίου καὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἢ οἱ ἀποροῦντες πῶς τοιοῦτο ἐπετελέσθη θαῦμα, ὥστε αἱ ἕδραι αὗται νὰ μὴ πληρωθῶσι τὴν ἑπομένην τοῦ θανάτου τῶν κατεχόντων αὐτάς; Ἡμεῖς, ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, ἀπονέμομεν τὸ γέρας τῆς ἁπλοϊκότητος εἰς τοὺς πρώτους, τοὺς ἀνυπομόνους.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ

Νόμοι καὶ ἐφαρμοσταί.— Οὐσία καὶ κείμεναι διατάξεις

Κύριε Διευθυντά.

Ὡς ἐνθυμοῦμαι, εἰς προηγούμενα φύλλα, ἠσχολήθητε μὲ τὸ ζήτημα τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπειλεῖται ἀπὸ τὸ ἀνεξέλεγκτον δικαίωμα τῶν κ.κ. ἀνακριτῶν καὶ ἀνακριτικῶν ἐν γένει ὑπαλλήλων. Ὑποθέτω ὅτι εἰς τὰς παρατηρήσεις σας ἐκείνας δὲν θὰ βλάψῃ ἐὰν προστεθῇ καὶ τὸ ἑξῆς γεγορὸς, τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ὁποίου, ἐὰν νομίζετε ἀναγκαῖον, δίδετε ὑμεῖς. Συνεπείᾳ ἐντάλματος προφυλακίσεως, ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος ἐπὶ δίμηνον, ἂν ἐπληροφορήθην καλῶς, κάποιος Φλαμπούρης, ἡ τοιαύτη δὲ σύλληψις καὶ προφυλάκισις ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ διετάχθη, ὡς αὐτολεξεὶ τὸ σχετικὸν ἔνταλμα ἀναγράφει: «διότι *ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισεν* (ὁ Φλαμπούρης) *καὶ ἐξετέλεσε ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ μονοετοῦς παιδός*... ***καταπλακώσας αὐτὸν διὰ τοῦ διτρόχου ἁμαξίου του***».

Εὐνόητον ὅτι ἐν τέλει τοῦ αἰτιολογικοῦ τούτου τοῦ ἐντάλματος παρατίθενται τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ Νόμου, τὰ προβλέποντα τὴν *ἀναίρεσιν*, οὕτως ὥστε, οὐ μόνον κατὰ τύπους, ἀλλὰ καὶ Συνταγματικῶς εἶνε ἔγκυρος ἡ διαταχθεῖσα προφυλάκισις, εἰς τρόπον ὥστε οὐδενὸς Ἕλληνος ἐπιτρέπεται ν' ἀνορθωθοῦν αἱ τρίχες ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι κατεπατήθη ὁ Συνταγματικὸς χάρτης ἢ ἐπετελέσθη ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν θεσμῶν. Τὸ ζήτημα τώρα κατὰ πόσον τὰ ἐν τῷ ἐντάλματι γεγονότα πιθανολογοῦσιν ἀναίρεσιν, φρονῶ ὅτι ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς ὑμᾶς.

Μεθ' ὑπολήψεως
Ὁ ἀνώνυμος

ΠΩΣ ΕΝΝΟΟΥΜΕΝ
ΤΗΝ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΙΝ

(Λίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὰς κάτωθι παρατηρήσεις τοῦ κ. Δ. Ζαλούχου, ἀποτελούσας ἀπάντησιν εἰς ἀπορίας ἡμῶν δημοσιευθείσας ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ).

Θεωρῶν ἐπιβεβλημένον μοι καθῆκον ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ παρὰ τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Δικαιοσύνης» τεθέν μοι ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αὐτῆς ἐρώτημα, τί ἐννοῶ λέγων *καθολικὴν ἀποκέντρωσιν*, ἀναβάλλω διὰ τὸ ἑπόμενον φύλλον τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου περὶ τῶν ἐν τῇ Δικαστικῇ ἐξουσίᾳ ἐπανεκτέων μεταρρυθμίσεων πρὸς ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος καὶ πλήρη ἄσκησιν αὐτῆς κατὰ τὸ Δίκαιον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐλάττωσιν τῶν δαπανῶν.

Τὸ ἐρώτημα τῆς φίλης «Δικαιοσύνης» εἶνε, ἐὰν διὰ τῆς *καθολικῆς ἀποκεντρώσεως*, ἐννοῶ ἀποκέντρωσιν *κοινωνικήν*, ὅ ἐστιν ἀποκέντρωσιν διήκουσαν μέχρι τῆς ἠθικότητος τῶν ἀτόμων. Ὄχι, ἀποκρίνομαι. Διὰ τῆς καθολικῆς ἀποκεντρώσεως οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς νοοῦμεν τὴν αὐτοδιοίκησιν καὶ αὐτενέργειαν *ἁπασῶν* τῶν πολιτικῶν λειτουργιῶν καὶ στοιχείων τοῦ ἔθνους, ἀνεξαρτήτως ὅλως τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ὀργάνων αὐτῆς. Ἑπομένως, πρὸς ἐγκατάστασιν ἀποκεντρώσεως, ἀπαιτεῖται ἡ χειραφέτησις τῶν δήμων ἀπὸ τῆς κυβερνητικῆς κηδεμονίας, ἡ ἀποδέσμευσις τῆς δικαιοσύνης, ἡ ἀπολύτρωσις τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τοῦ κέντρου, ἡ χειραφέτησις τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς διοικήσεως, ἡ διάσπασις τῆς διοικητικῆς, τῆς στρατιωτικῆς, τῆς ἀστυνομικῆς καὶ τῆς οἰκονομικῆς περισπαργανώσεως καὶ κηδεμονίας. Ἵνα δὲ συντελεσθῶσι πάντα ταῦτα, ἀνάγκη νὰ συμμορφωθῇ ἡ νομοθεσία πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἀντιπροσωπικῶν πολιτευμάτων, ἤτοι νὰ ἐγκατασταθῇ νομοθεσία ἀποκεντρωτική. Τίνι δὲ τρόπῳ δέον νὰ αὐτοδιοικηθῶσιν οἱ δῆμοι καὶ ἡ ἐκκλησία, τίνι τρόπῳ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀστυνομία κ.λ.π. δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ ἑνιαίως κατὰ ὁμοιόμορφον σύστημα πανταχοῦ τὸ αὐτό. Ἀπόκειται εἰς ἑκάστην ἐπικράτειαν νὰ κανονίσῃ ἄλλως τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀποκέντρωσιν, νὰ χορηγήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὀλίγους, νὰ ὁρίσῃ πλείονα ἢ ἥττονα προσόντα, νὰ ὁρίσῃ μείζονας ἢ ἐλάσσονας ἀσφαλιστικὰς ἐγγυήσεις, ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὰς παραδόσεις, τὸν χαρακτῆρα πρὸ πάντων τοῦ λαοῦ αὐτῆς.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἔχοντες σύστημα αὐτοδιοικήσεως διατετυπωμένον ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Φλογαΐτου, ἴδιον σύστημα περὶ λειτουργίας τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, δὲν νομίζομεν ὅτι ἔχομεν τὰ ἄριστα. Προτείνομεν τρόπον αὐτοδιοικήσεως καὶ ἀποκεντρώσεως, ὃν νομίζομεν τὸν μᾶλλον πρόσφορον παρ' ἡμῖν εἰς τὸν σκοπὸν ἡμῶν, ὄντες πάντοτε πρόθυμοι νὰ συζητήσωμεν ἐν ταῖς λεπτομερείαις καὶ φωτισθῶμεν περὶ τοῦ κρατίστου ἀρκεῖ μόνον, (καὶ τοῦτο εἶνε τὸ οὐσιωδέστατον), διὰ τοῦ συστήματος τούτου νὰ φράσσηται πᾶσα θυρὶς πρὸς ἐνάσκησιν τῆς συναλλαγῆς καὶ καταδολίευσιν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος, ὅπως ἀναπτυχθῇ γνήσιον καὶ ἐνεργὸν δημόσιον φρόνημα, ὅπως μορφωθῶσι πολιτευόμενοι, λαός, κυβερνῆται τίμιοι, εὐσυνείδητοι, *πολιτικῶς* ἐνάρετοι, ὅπως αἱ συχναὶ καὶ πολλάκις κινδυνώδεις κυβερνητικαὶ καὶ πολιτικαὶ κρίσεις παύσωνται ὑπάρχουσαι, ὅπως ἑδραιωθῇ ἀσφαλὴς πολιτικὴ τάξις, διαρκὲς καθεστώς, τὰ ἀτομικὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα καταστῶσι σεβαστά, περιορισθῇ ἡ ἀτελεύτητος πολυνομία καὶ ὁ προϋπολογισμὸς μετριασθῇ.

Ἀλλὰ δὲν φρονοῦμεν ἡμεῖς ὅτι διὰ τῆς εἰσαγωγῆς συστήματος ἀποκεντρωτικοῦ, ἐν τῇ δικαστικῇ ἐξουσίᾳ φερ' εἰπεῖν, θέλουσι καταστῇ οἱ δικαστικοὶ ἄγγελοι· θὰ εὑρεθῇ καὶ κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο εὐπαθής τις καὶ λίαν εὐαίσθητος δικαστής, ὅστις, μεθ' ὅλην τὴν πολιτικὴν ἀνεξαρτησίαν του, νὰ σαγηνευθῇ παρά τινος εὐειδοῦς γυναικὸς εἰς τρόπον ὥστε χάριν αὐτῆς νὰ παρακάμψῃ τὸ δίκαιον, ὅπως θὰ εὑρεθῇ καὶ ἄλλος ἀργυρολάτρης, ὃν θὰ σκανδαλίσῃ τὸ χρῆμα εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ὥστε νὰ παραβῇ τὸ καθῆκον, θὰ εὑρεθῇ κενόδοξός τις ἐπὶ τέλους ὅστις νὰ παρασυρθῇ ἐν τῇ κρίσει αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς κοινῆς κραυγῆς καὶ τῆς προκαταλήψεως. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα γεγονότα ἀδύνατον νὰ ἐκλίπωσι καὶ παρ' αὐταῖς ταῖς ἀποκεντρωτικῶς ἤδη κυβερνωμέναις ἐπικρατείαις. Ἐν τούτοις διὰ τῆς ἀποκεντρώσεως καὶ αἱ ἐξαιρέσεις αὗται θὰ μετριασθῶσιν εἰς τὸ ἐλάχιστον, οὐ μόνον διότι ὁ λαὸς ἐθιζόμενος ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν νομιμότητα καὶ δικαιοσύνην, θὰ καταστῇ εὐάγωγος καὶ ἠθικός, τοιοῦτοι δὲ συνεπῶς καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀπορρέοντες δικαστικοὶ λειτουργοί, ἀλλὰ τὰ μέγιστα θέλει συντελέσει εἰς τοῦτο καὶ ὁ φόβος· διότι ὁ δημόσιος λειτουργός, μὴ ὑποκείμενος, ὡς νῦν, εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν κρίσιν μόνον τοῦ ὑπουργοῦ, δηλαδὴ τοῦ βουλευτοῦ ἢ ταὐτὸν εἰπεῖν τοῦ χυδαίου μικροκομματάρχου, ἐν ἄλλαις λέξεσι μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ, ὡς νῦν, τὴν εὐθύνην, ἣν βαρεῖαν θὰ φέρῃ ἐνώπιον ἀνωτέρου εἰδικοῦ συμβουλίου πολυμελοῦς καὶ *ἀνεξαρτήτου*, ἑκὼν ἀέκων θὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκόν του.

Ἀλλ' ἤδη ἔφθασα εἰς τὸ ἀπόρημα τῆς φίλης «Δικαιοσύνης»: «Ἄνευ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ σώματος τῶν ἀμεταθέτων καὶ ἰσοβίων, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ τῶν ἰδεωδῶς ἀνεξαρτήτων, οὐδεὶς χρίεται Εἰσαγγελεύς. Οἱ μέχρι τῆς σήμερον ὅμως χρισθέντες εἶνε καὶ οἱ τελειότεροι; Ἄνευ τῆς ψήφου τοῦ αὐτοῦ ἀνεξαρτήτου σώματος ἡ θύρα τοῦ δικαστικοῦ σώματος εἰς οὐδένα ἀνοίγεται. Μέχρι τῆς σήμερον ὅμως, ὁσάκις ἠνοίχθη, εἰσῆλθον οἱ ἄριστοι; Τὰ πράγματα ἀτυχῶς τὴν ἀποφατικὴν δίδουν ἀπάντησιν. Τὸ δὲ αἴτιον;» («Δικαιοσύνης» ἀριθ. 13). Χαίρω ὅτι δίδεταί μοι ἀφορμὴ νὰ ἐπαναλάβω ἐνταῦθα, ὅπερ πολλάκις ἀλλαχοῦ ἔγραψα, καθορίσας τὸ *αἴτιον*, οὗ ἕνεκα τὰ ἐξ ἰσοβίων καὶ ἀνωτάτων δημοσίων λειτουργῶν ἀποτελούμενα σώματα δὲν ἔδειξαν πάντοτε τὴν προσδοκωμένην ἀνεξαρτησίαν φρονήματος ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ἀνατεθειμένων αὐτοῖς καθηκόντων ὑπὸ τὸ κράτος νόμων ἀποκεντρωτικῶν. Ἐν παρόδῳ σημειωτέον ὅτι οὔτε οἱ ἀρεοπαγῖται οὔτε οἱ ἐφέται εἶνε τὰ κατάλληλα πρόσωπα πρὸς ἐκλογὴν τῶν διοριστέων δικαστῶν καὶ εἰσαγγελέων, ἅτε ἀγνοοῦντες καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὸ ποιὸν αὐτῶν. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου σήμερον. Ἀλλ' εἶνε πράγματι ἰδεωδῶς ἀνεξάρτητοι οἱ ἀρεοπαγῖται καὶ οἱ ἄλλοι ἰσόβιοι καὶ ἀμετάθετοι λειτουργοί, ὡς φρονεῖ ἡ «Δικαιοσύνη»; Πολλοῦ γε καὶ δή. Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου (μὴ δὲν εἶνε καὶ οὗτοι ἰσόβιοι καὶ ἀμετάθετοι;) ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν συναδέλφων αὐτῶν ἢ ὡς μέλη ἄλλων ἐπιτροπῶν, ἀρειοπαγῖται ἐν τῇ ἐκλογῇ εἰσαγγελέων φέρ' εἰπεῖν, ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἐπισκόπων ἢ περὶ παύσεως διδασκάλων ὡς πρόεδροι τοῦ ἐποπτικοῦ συμβουλίου τῆς στοιχε.ώδους ἐκπαιδεύσεως, ἐκεῖ δηλονότι ἔνθα ἰσχύουσι νόμοι ἀποκεντρωτικοί, ἐτήρησαν πάντοτε δικαιοσύνην ἀπόλυτον; Ὄχι, ἀναφωνοῦμεν σὺν τῇ «Δικαιοσύνῃ», μυριάκις ὄχι. Ἀλλ' ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις τὸ αἴτιον. Ὁ ἀρειοπαγίτης ἢ τὸ μέλος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἢ ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει υἱόν, ἀδελφόν, ἀνεψιόν, συγγενῆ, φίλον, οὗ ἐπιθυμεῖ καὶ ζητεῖ τὸν διορισμὸν εἰς δημοσίαν θέσιν ἢ τὴν προαγωγὴν ἢ τὴν μετάθεσιν εἰς εὐάρεστον μέρος· χάριν λοιπὸν τοῦ κέρδους τούτου ὃ δύναται νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ ὁ ὑπουργός, ἀνταλλάσσει πρὸς αὐτὸν τὴν ψῆφον αὐτοῦ, ἐκλέγων ὡς καθηγητήν, ὡς δικαστήν, ὡς εἰσαγγελέα, ὡς ἐφέτην, ὡς ἐπίσκοπον κτλ. τὸν ἀρεστὸν τῇ κυβερνήσει ἢ καὶ τῇ ἀντιπολιτεύσει ἐπ' ἐλπίδι μελλούσης παροχῆς καὶ οὕτως ἄκων γίνεται νομίμως παραβάτης τοῦ Δικαίου. Λέγω *νομίμως*, διότι οἱ νόμοι ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ τὴν παράβασιν καὶ ἀσυνειδησίαν ταύτην, ἀφοῦ ὁ ὑπουργὸς ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ διορισμοῦ, τῆς παύσεως, τῆς προαγωγῆς, τῆς μεταθέσεως, παραλείπω δὲ πόσων ἄλλων ἐπωφελῶν παροχῶν, ὧν χάριν ὁ μέγας κατὰ τὰς ἐκλογὰς μέχρις ἀλληλοσπαραγμοῦ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ
ΥΦΗΓΗΤΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ
ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ διάγνωσις τῶν ἀκατασχέτων ὁρμῶν οὐδόλως, ἀποβαίνει δυσχερὴς τῷ ἰατρῷ τῷ εἰδικῶς ἀσχολουμένῳ εἰς ψυχιατρικὰς μελέτας· ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ὅρων ὑφ' οὓς ἐξετελέσθη ἡ πρᾶξις, ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ἀναλύσεως τῆς προγενεστέρας διαγωγῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐκ τῆς ἐρεύνης τοῦ κληρονομικοῦ, δύναται ὁ ἰατροδικαστὴς νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ τοῦ παθολογικοῦ ἢ μὴ τῆς καταδιωκομένης πράξεως καὶ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ καταλογιστοῦ καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ καταλογιστοῦ αὐτῆς. Ὁ ἰατρὸς, ἵνα ποιήσηται σαφῆ καὶ ἀσφαλῆ διάγνωσιν ἀκατασχέτου ὁρμῆς, δὲν ἀρκεῖται μόνον, ὡς πιστεύουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ὡς φαίνεται παραδεχόμενος καὶ αὐτὸς ὁ Κωστῆς ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ, ἣν ποιεῖται τοῦ 86ου ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ Νόμου, εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ κατηγορουμένου ὅτι οὗτος ἐνήργησεν ὑπὸ τὸ κράτος ἀκαθέκτου ἐσωτερικῆς ὑποταγῆς, ἀλλ' ὀφείλει νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ἰδιαιτέρων σημείων, ἵνα ἀφ' ἑνὸς μὲν διαγνώσῃ τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἀκατασχέτου ὁρμῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διαγνώσῃ ἐκφυλισμόν, καθόσον τοιαῦται ὁρμαὶ μόνον εἰς ἄτομα παρουσιάζοντα σαφῆ στίγματα ἐκφυλισμοῦ δύνανται νὰ ἀναφανῶσι.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἀκατασχέτων ὁρμῶν, οὗτοι εἶνε τὸ ἀνόητον καὶ τὸ παράλογον τῶν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν αὐτῶν διαπραττομένων πράξεων, αἵτινες εὑρίσκονται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν προτέραν διαγωγὴν τῶν κατηγορουμένων, ὅτι αἱ ἀκατάσχετοι ὁρμαὶ ἐπέρχονται κατὰ παροξυσμοὺς, εἶνε δὲ πάντοτε αἱ αὐταὶ δι' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον, τοὐλάχιστον ἐπί τινα χρόνον— ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἕως ὅτου ἐκτελέσῃ τὴν πρᾶξιν, κατέχεται ὑπὸ στενοχωρίας, δυσφορίας, παλμῶν, περιρρέεται ὑπὸ ἱδρώτων, τοὐναντίον δὲ ἅμα ἐκτελέσῃ αὐτὴν, αἰσθάνεται ἀνακούφισιν καὶ αἴσθημα εὐεξίας· ἐνίοτε δὲ ἡ ἀπόλαυσις εἶνε τοιαύτη ὥστε οὐδόλως προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας τῶν πράξεών των. Αἱ μᾶλλον διαφέρουσαι τὸν ἰατροδικαστὴν ἀκατάσχετοι ὁρμαὶ εἶνε:

α'.) *Ἡ ἀκατάσχετος ὁρμὴ πρὸς ἀνθρωποκτονίαν*, ἐξ ἧς ὁ ἀσθενὴς φονεύει ἢ τραυματίζει ἄνευ οὐδενὸς λόγου ἄτομα, ἅτινα οὐδόλως γνωρίζει ἢ καὶ ὑπεραγαπᾷ.

Ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν αὕτη ἐπέρχεται κατὰ παροξυσμοὺς ἐπὶ τῇ θέᾳ φονικῶν ὅπλων ἢ ὡρισμένων ἀτόμων. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἔχουσι πλήρη συνείδησιν τοῦ ἀπαισίου τῆς πράξεως, ἣν μέλλουσι νὰ διαπράξωσι καὶ προσπαθοῦσι πάσῃ δυνάμει νὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην δύναμιν ἢ νὰ προλάβωσι θλιβερὰ ἀποτελέσματα, διὰ τοῦτο καὶ συγχρόνως προσέρχονται αὐτοβούλως καὶ ζητοῦσι τὴν ἐν τοῖς φρενοκομείοις ἐγκάθειρξιν αὐτῶν.

Οὕτω νέος τις λεπτῆς καὶ ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς, οὗ τὴν ἱστορίαν διηγεῖται ὁ Magnon, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φονεύσῃ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, ἵνα δὲ ἀποφύγῃ τοῦτο, ἐζήτησε τὴν ἐν τῷ Φρενοκομείῳ ἐγκάθειρξιν αὐτοῦ, προειδοποιήσας συγχρόνως τὸν διευθυντὴν ὅτι οὐδέποτε καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὤφειλε νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον, τοὐναντίον μάλιστα ἔπρεπε νὰ διπλασιάσῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπαγρύπνησιν ἐάν ποτε ἤθελε ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐλευθερίαν τινα· διότι πρὸς οὐδένα σκοπόν, ἔγραφε τῷ διευ-

ἀγών. Αἱ δὲ τοιαῦται νόμιμοι παρεκτροπαὶ ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ διαβληθῇ ἡ ἀποκέντρωσις, ἕνεκα τῆς ἀποτυχίας πάντων τῶν ψηφισθέντων μέχρι τοῦδε ἀποκεντρωτικῶν νόμων, ὥστε νὰ νομισθῇ ὅτι ἡ ἀποκέντρωσις εἶνε ἀνεφάρμοστος παρ' ἡμῖν! Διότι ἡ ἀποκέντρωσις ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον, δέον νὰ ᾖ καθολική, ἄλλως ἀποτυγχάνει τέλεον. Καὶ ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν ἀπόδειξιν.

Διὰ τῆς καθολικῆς ὅμως ἀποκεντρώσεως οὔτε ὁ Βασιλεύς, οὔτε ὁ πρωθυπουργός, οὔτε ὁ ὑπουργός, οὔτε ὁ Νομάρχης, οὔτε ὁ δήμαρχος, οὔτε ὁ ἀστυνόμος, οὔτε ὁ πρόεδρος ἢ ὁ εἰσαγγελεύς, οὔτε ἄλλος τις οἱοσδήποτε δημόσιος λειτουργὸς ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ διορίζειν, παύειν, μεταθέτειν, προάγειν δημόσιον ὑπάλληλον, μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἢ ἄλλην οἱανδήποτε παρέχειν ὠφέλειαν ἐκ τῶν πολυωνύμων ἐκείνων λόγῳ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ. Πολυμελῆ δὲ Συμβούλια δὲν μοὶ φαίνεται ἐφικτὸν νὰ ἔρχωνται εἰς συναλλαγὴν πρὸς ἄλληλα, ἤτοι Σχολή τις τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς τὸ εἰδικὸν συμβούλιον τῶν οἰκονομικῶν ἐφόρων καὶ ταμιῶν, ὅταν πρόκειται περὶ ἐκλογῆς τοῦ διοριστέου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ἢ περὶ διορισμοῦ ἢ ἀπολύσεως ἑνὸς ταμίου. Συνελόντι εἰπεῖν, ὅταν θὰ ἐκλίπῃ παντελῶς τὸ *ρουσφέτιον*, τότε μόνον θὰ καταστῶσι πράγματι ἀνεξάρτητοι οἱ θεωρούμενοι νῦν τοιοῦτοι.

Ἂς συνδράμῃ λοιπὸν ἡ «Δικαιοσύνη» εἰς τὴν ἐργασίαν πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν τῆς ἀποκεντρώσεως ἐν τῇ Δικαστικῇ ἐξουσίᾳ.

Δημήτριος Σ. Ζαλοῦχος.

ΙΩΣΗΦ ΚΟΛΕΡ

Αἱ Ἀθῆναι ἐφιλοξένησαν ἐπὶ δύο μόνον ἡμέρας τῆς ληγούσης ἑβδομάδος τὸν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου διάσημον καθηγητὴν **Ἰωσὴφ Κόλερ,** οὗτινος τὸ ὄνομα ἀπὸ πολλοῦ κατέχει τὰς πρώτας γραμμὰς τῆς παγκοσμίου νομικῆς ἐπιστήμης.

Ἡ ἐφημερὶς ἡμῶν, ἐν τῷ βραχεῖ μέχρι τοῦδε βίῳ της, ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ δημοσιεύσῃ πλείονας τῆς μιᾶς μελέτας τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ Νομοδιδασκάλου.

Εἶχε δὲ καὶ ἄγαλμα (ὁ δικαστὴς) περὶ τὸν αὐχένα ἐκ σαπφείρου λίθου καὶ ἐκαλεῖτο τὸ ἄγαλμα Ἀλήθεια. Ἐγὼ δὲ ἠξίουν μὴ λίθου πεποιημένην καὶ εἰκασμένην τὴν ἀλήθειαν περιφέρειν τὸν δικαστήν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἔχειν αὐτήν,

(Αἰλιαν. ἰδ. 34)

Ὁλόκληρον τὸ σύστημα Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου Windscheid κατὰ μετάφρασιν Α. Ἀργυροῦ, πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 40. Πᾶσα αἴτησις ἀπευθυντέα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Δικαιοσύνης» ἢ εἰς τὸν κ. Κ. Μπίρην δικηγόρον ὁδὸς Πειραιῶς 39.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Τὸ ἀκούδιον γεῦμα

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δικηγόρου Ἀθηνῶν κ. Σωτηρ. Πετροπούλου, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ὑπέστη τὴν δεινοτάτην τῶν ὕβρεων καὶ ἐξευτελισμῶν. Τὰς λεπτομερείας ὑπὸ τὰς ὁποίας εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ὁ δημόσιος λειτουργὸς νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἱερωτάτην τῶν ὑπηρεσιῶν, οἵα ἡ ἐποπτεία τῆς ἐκλογῆς, παρέσχομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εἰς ὃ ἐλάλησεν αὐτὸς οὗτος ὁ χυδαιότατα προπηλακισθεὶς καὶ βαναυσότατα ἀπειληθεὶς δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος, ὅστις δι' ὕφους ἀποδίδοντος πικροτάτην κατὰ τῆς δημοσίας παρ' ἡμῖν τάξεως εἰρωνείαν, ἀφηγήθη ὅτι ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ περιστρόφων, ἐρρίπτοντο κατὰ *φούχτας* τὰ σφαιρίδια εἰς τὰς κάλπας, ὅτι ἐξαναγκασθείς, ὄχι μόνον ὑπέγραψε πρακτικὰ κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἐν τῷ ἐκλογικῷ ἐκείνῳ τμήματι τῆς Τήνου ἐκλογὴ διεξήχθη νομιμώτατα! ἀλλὰ καὶ ἐδέχθη, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν αὐτῶν περιστρόφων καί . . . γεῦμα, παρατεθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῶν ὀργιασάντων ἐνδιαφερομένων. Εὐτυχῶς κατακλεὶς τοῦ γεύματος ἐκείνου ὑπῆρξε μήνυσις τοῦ ἀντιπροσώπου τούτου κατὰ τῶν τοιαύτην ἐπιδειξάντων περιφρόνησιν πρὸς τὸν νόμον, ἀλλὰ κυρίως πρὸς τὸ ἀξίωμα καὶ τὸν θεσμὸν τῶν δικαστικῶν ἀντιπροσώπων. Θὰ ὑποδεχθῇ ἀρά γε ἡ εἰσαγγελικὴ καὶ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ καὶ τὴν μήνυσιν ταύτην μὲ τὸ γνωστὸν σημειωτὸν βῆμα; Ἀδικήματα τοιαύτης φύσεως ἢ ἀνακρίνονται καὶ δικάζονται ἐντὸς δέκα πέντε τὸ πολὺ ἡμερῶν ἢ κηρύσσονται ἀκαταδίωκτα, ὁπότε οἱ ἄλλως ἐνδιαφερόμενοι διδάσκονται ἄμυναν ἄλλου εἴδους.

Τὸ σημεῖον εἰς ὃ καταλήγει ἡ διὰ λόγους διαφόρους διαστροφὴ τῶν κειμένων νόμων, ἀρκετὰ ζωηρῶς ἐξεικονίζεται διὰ τῆς εἰς ἄλλην στήλην δημοσιευομένης ἐπιστολῆς, καθ' ἥν, ἡ ἄνευ δευτέρας γνώμης ἀνθρωποκτονία ἐξ ἀμελείας, χαρακτηρίζεται ἀναίρεσις, διὰ μόνον τὸν λόγον τῆς προφυλακίσεως. Οὐδεὶς βεβαίως ὁ μὴ ἀγανακτήσας διὰ τὰ διάφορα συνεχῆ δυστυχήματα, τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν ἐπέλασιν κατὰ κυριολεξίαν τῶν διαφόρων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἁμαξῶν. Διότι ὅμως πρᾶξίς τις προκαλεῖ τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν, δὲν σημαίνει ὅτι ἀπήχησις ταύτης ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ ἡ τεταγμένη νὰ ἐφαρμόζῃ τοὺς κειμένους νόμους δικαστικὴ ἀρχὴ καὶ νομοθέτης πλέον αὕτη νὰ καθίσταται, ἀπαγγέλλουσα προφυλακίσεις καὶ οἱονεὶ προκαταβολικῶς τιμωροῦσα. Τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης πλέον ἢ ἀτόπου ἀρχῆς τῶν αὐστηρῶν καὶ δικαστῶν τῆς οὐσίας, ὡς ὠνομάσθησαν, οὐ μόνον πᾶς τις κατανοεῖ ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ αἰσθανόμεθα λίαν ὀδυνηράς, κατέληξε δὲ τὴν τύχην τῶν σοβαρωτέρων κατὰ καιροὺς ποινικῶν ὑποθέσεων νὰ κανονίζῃ ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ δημοσιογραφία.

Ἐκλογικὰ ἔθιμα

Εἷς ἐπίσκοπος, μεταβαίνων μετὰ τοῦ διακόνου του εἰς χωρίον τι τῆς ἐπισκοπῆς του ὅπως κηρύξῃ τὸν θεῖον λόγον, ὑπέστη καθ' ὁδὸν τὴν ἀγρίαν, ἐπίθεσιν τῶν κυνῶν ἑνὸς ποιμνιοστασίου. Ἀμέσως ἤρχισε νὰ ψάλλῃ διάφορα τροπάρια ἁγίων. διατάξας καὶ τὸν ὑποτακτικόν του νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν ἐκείνην.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ τροπάρια ἐξηντλοῦντο τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐνῷ οἱ κύνες ὁλοὲν ἐπλησίαζον τοὺς ὁδοιπόρους τοὺς ὁποίους θὰ ἐξέσχιζον.

Τότε ὁ δυστυχὴς διάκονος, ἀπελπισθεὶς ἐκραύγασε:

«Δέσποτα προσευχαῖς καὶ λιθάρια» καὶ πράγματι, θεία συνάρσει τὰ λιθάρια ἐπέφερον τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἐσώθη μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ του, καὶ τὸ ποίμνιον του δὲν ἐστερήθη τοῦ θείου κηρύγματος.

Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζουν πάντοτε ταλαιπωρίαι τῶν δικαστικῶν ἀντιπροσώπων.

Ποίου ἄρα γε ἁμαρτήματος τὸν ἐξιλασμὸν τελοῦσιν οἱ θνητοὶ οὗτοι, οἵτινες ἐκσφενδονίζονται ἑκάστοτε εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ Βασιλείου ἵνα ἐν μέσῳ κοχλαζόντων συμφερόντων, ἐπιβάλωσι τὸ Κράτος τοῦ Νόμου, ἄνευ ἐπαρκοῦς στρατιωτικῆς δυνάμεως, εἰς ἐκείνους οἵτινες παραπαίοντες ἐκ τῆς ἐκλογικῆς μέθης, μόνον εἰς τὴν βίαν τῆς ἐνόπλου ἐξουσίας δύνανται νὰ ὑποκύψωσι, καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ ἐκλογικοῦ Νόμου οὐδ' εἰς τὰ τροπάρια τῆς Ποινικῆς Νομοθεσίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς ὑποβληθείσης πρὸς τὸν Ἔφορον τῶν ἀντιπροσώπων τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς τῆς ἐπαρχίας Τήνου ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Α΄ τμήματος τοῦ Δήμου Περαίας τῆς ἐπαρχίας Τήνου κ. Κ. Σάγκα δικηγόρου Ἀθηνῶν, ἀποσπῶμεν τὰ κυριώτερα αὐτῆς μέρη.

. . . . . .

Ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ προέβη εἰς παραβάσεις νοθεύσεως καὶ καταστρατηγήσεως τοῦ Ἐκλογικοῦ καὶ Ποινικοῦ Νόμου, αἵτινες ἐκτίθενται ὡς ἑξῆς.

. . . . . .

«Καὶ διὰ μὲν τὰς παραβάσεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐπέδωκα τὴν οἰκείαν μήνυσιν πρὸς τὸν ἁρμόδιον Εἰσαγγελέα, διὰ δὲ τὰς παραβάσεις τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου ὑποβάλλω τήνδε ἵνα χρησιμεύσῃ αὕτη ὡς κάτοπτρον τοῦ *πρωτοφανοῦς καὶ ἀνηκούστου τρόπου*, καθ' ὃν ἐνηργήθησαν ἐν τῷ ἐκλογικῷ ἐκείνῳ τμήματι αἱ ἐκλογαί, ὧν τὸ πόρισμα μόνον καὶ οὐχὶ τὸ φρόνημα τῶν ἐκλογέων ἀποδεικνύει.»

Ὁ κ. Σάγκας λεπτομερῶς εἶτα ἐκθέτει τὰς διαφόρους παρανομίας τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐπέτρεπε νὰ ψηφίζωσιν οἱ ἔγγονοι διὰ τοὺς προαποβιώσαντας πάππους των καὶ νὰ ψηφίζωσι πλέον ἢ ἅπαξ τὰ αὐτὰ πρόσωπα κτλ.

. . . . . .

«Μετὰ τὰς ἀνωτέρω παρανομίας ἐκάλεσα τὴν Ἐφορευτικὴν ἐπιτροπήν, πρὸς ἣν ἀνέγνωσα τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου, συστήσας αὐτῇ ἰδίᾳ τὰς συνεπείας τοῦ Νόμου, ἀλλὰ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ὄχι μόνον δὲν ἐλάμβανον ταῦτα ὑπ' ὄψει, ἀλλὰ καὶ *μ' ἐχλεύαζον*.»

«Οὕτως ἔβαινεν ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἐκλογῆς ἀπὸ πρωΐας μέχρι τῆς ἑνδεκάτης π. μ., ὁπότε περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀφικνεῖται ὁ ὑποψήφιος κ. . . . . ἡγούμενος ὁμάδος ἐξηγριωμένων καὶ ἐνόπλων ἐκλογέων, ὅστις ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅτι ἐγὼ ἐξασκῶ αὐστηρὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐκλογέως, *ἐξεμάνη* καὶ ἀπειλητικὸς εἰσελθὼν μεθ' ὅλων τῶν ἀκολούθων του εἰς τὸ τμῆμα, μοὶ ἐδήλωσεν *ὅτι αὐτὸς τὸ θέλει νὰ ψηφίσωσιν οἱ φίλοι του ὅλους τοὺς ἀποβιώσαντας καὶ ἀποδημήσαντας*.

»Ἀντιληφθεὶς ἕνα τῶν ἐκλογέων, ὅστις ἀντὶ ἑνὸς σφαιριδίου ἔρριπτεν εἰς τὴν κάλπην τοῦ ἀντιθέτου του ὑποψηφίου μὲ τὴν φοῦχταν σφαιρίδια, ἥρπασα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, καὶ τότε τινὰ μὲν τῶν σφαιριδίων ἔπεσαν ἐντὸς τῆς κάλπης, ἄλλα δ' ἐκτὸς αὐτῆς. Τὸν ἐκλογέα τοῦτον παρανομοῦντα, ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαβών, παρέδωκα εἰς τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν. Πλὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ Ἐφορ. ἐπιτροπὴ δὲν μοὶ ἐμαρτύρει τὸ πραγματικὸν αὐτοῦ ὄνομα, ἵνα ἐκδώσω τὸ ἔνταλμα, ἐξ ἄλλου δὲ δὲν μοὶ ἔδιδε τὸ βιβλίον τῶν πρακτικῶν, ἵνα συντάξω τὴν περὶ τούτου πρᾶξιν, ὑποδηλοῦσα μοι συγχρόνως, ὅτι ἐὰν συντάξω τοιαύτην θ' ἀποχωρήσῃ τῆς ψηφοφορίας, ἐκθέτουσα τοὺς λόγους τῆς ἀποχωρήσεως πρὸς τοὺς ἐξηγριωμένους ἐκλογεῖς, καὶ ὅτι ἀφεύκτως ἤθελε ἐπέλθει αἱματοχυσία. — Ἐνῷ δὲ τοιαῦτα ἐτελοῦντο ἐντὸς τοῦ Τμήματος, συγχρόνως ἓν μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς παρώτρυνε τοὺς ἐκτὸς τοῦ Τμήματος παραμένοντας ἐκλογεῖς νὰ ἁρπάσωσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας *τῶν τεσσάρων χωροφυλάκων* τὸν συλληφθέντα ἐκλογέα, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

«Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἐκ φόβου, οὐδ' οἱ φίλοι τοῦ ἀντιθέτου συνδυασμοῦ ἐτόλμων νὰ μοὶ γνωρίσωσι τὰ ὀνόματα τῶν παρανομούντων ἐκλογέων».

«Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν καλπῶν τῶν ὑποψηφίων. . . . διαρκῶς ἀπειλούμενοι, ἐτράπησαν εἰς φυγήν».

«Μετὰ τὴν τελευταίαν ἀπελευθέρωσιν (καθ' ὅσον ἐγένοντο πολλαὶ μάταιαι συλλήψεις), ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς μὲ ἠπείλησεν ὑπὸ τύπον συμ-

θυντῆ,] θέλω ποιήσῃ χρῆσιν αὐτῆς ἢ πρὸς διάπραξιν ἐγκλήματος ὅπερ διεγείρει ἐν ἐμοὶ τὴν φρίκην (ἴδε Μιταυτσῆ Οἱ Ἔκφυλοι).

β') *Ἀκατάσχετος ὁρμὴ πρὸς αὐτοκτονίαν*, ἐξ ἧς ὁ ἀσθενὴς καταλαμβάνεται ἰδίᾳ ὁσάκις εὕρηται εἰς ὑψηλὸν ἢ ἀπόκρημνόν τι μέρος. Ἡ ὁρμὴ αὕτη οὐχὶ σπανίως εἶνε οἰκογενειακὴ καὶ κληρονομική, ὁλόκληροι δὲ οἰκογένειαι ἐξωλοθρεύθησαν ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης παθήσεως· αἱ αὐτοκτονίαι τῶν διαφόρων μελῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἐνίοτε λαμβάνουσι χώραν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

γ') *Κλεπτομανία*. Οἱ κλεπτομανεῖς ὑπεξαιροῦσιν ἄνευ ἀνάγκης ἀντικείμενα μηδεμιᾶς ἀξίας καὶ μηδόλως ὑπ' αὐτῶν χρησιμοποιούμενα, συνήθως δὲ οὐδόλως φροντίζουσιν εἰς τὸ νὰ ἀποκρύπτωσι τὰ κλοπιμαῖα. Κυρία τις ὑψηλῆς περιωπῆς, ἔκλεπτεν ἐκ τῶν καταστημάτων τεμάχια μετάξινα ἅτινα ἐξερχομένη ἐρριπτεν εἰς τὸν δρόμον. Ἰατρός τις ἔκλεπτεν οἱονδήποτε ἀντικείμενον ἤθελεν εὕρει εἰς τὰ δωμάτια τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ· τὰ ἀντικείμενα ταῦτα κατόπιν ἐλησμόνει εἰς τὰ θυλάκια αὐτοῦ, ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ καθ' ἑσπέραν ἀνευρίσκουσα αὐτὰ ἀπέδιδε τοῖς δικαιούχοις.

Ἐνίοτε οἱ κλεπτομανεῖς δὲν κλέπτουσιν εἰμὴ ἐν ὡρισμένον εἶδος ἀντικειμένου· οὕτω ἰατρός τις ἔκλεπτε μόνον ὡρολόγια, ἄλλοι μόνον μαγειρικῆς σκεύη κτλ. Οἱ κλεπτομανεῖς, ἄλλοτε μὲν κλέπτουσιν ἀναφανδόν, συνηθέστερον ὅμως λαμβάνουσιν πάσας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις ὡς οἱ ἐπιτηδειότεροι τῶν λωποδυτῶν, ἄλλοτε πάλιν προβαίνουσιν εἰς ἐκποίησιν τῶν κλαπέντων ἐπὶ σκοπῷ ἀργυρολογίας, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν λαμβάνουσι προφύλαξιν ὅπως μὴ διεγείρωσιν ὑπονοίας. Διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶδος τῶν κλεπτομανῶν δὲν δύναταί τις βεβαίως νὰ ἀποκλείσῃ ὁλοτελῶς τὴν εὐθύνην αὐτῶν, ὅπως δήποτε ὅμως ἀνάγκη νὰ παραδεχθῇ τὴν εὐθύνην αὐτῶν ἠλαττωμένην.

Ἡ κλεπτομανία εἶνε συχνοτέρα παρὰ ταῖς γυναιξὶν ἢ παρὰ τοῖς ἀνδράσιν, ἐνίοτε δὲ δὲν ἀναφαίνεται εἰμὴ ἐν ὡρισμέναις περιστάσεσι, κατὰ τὴν κίνησιν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν κτλ. Ἡ κλεπτομανία τῶν ἐκφύλων δέον νὰ μὴ συγχέηται μετὰ τῆς κλεπτομανίας, ἥτις παρατηρεῖται ἐν ἄλλαις φρενοβλαβείαις λ. χ. τὴν προϊοῦσαν καθολικὴν παράλυσιν, ὑστερίαν, τὴν μορφινομανίαν καὶ περὶ τῆς ὁποίας θέλομεν πραγματευθῇ ἐν τοῖς οἰκείοις κεφαλαίοις κτλ.

δ) *Πυρομανία*. Οἱ πυρομανεῖς προβαίνουσιν εἰς ἐμπρησμοὺς οἰκιῶν, σταύλων, κλπ. οὔτε ἐξ ἐκδικήσεως οὔτε ὑπὸ ἄλλων λόγων κινούμενοι. Ἡ ὁρμὴ αὕτη συχνάκις ἀναπτύσσεται ἐπὶ ἐκφύλων ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ διατί κατὰ τὰς ἑορτάς, ὁπότε οἱ ἄνθρωποι ἀφθονώτερον θύουσι τῷ Βάκχῳ, παρατηρεῖ τις κυρίως σειρὰν ἐμπρησμῶν. Οἱ πυρομανεῖς ἐπὶ ἡμέρας ἐνίοτε παλαίουσιν ἐναντίον τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ὁρμῆς καὶ κατὰ διαστήματα κατέχονται ὑπὸ στενοχωρίας, ὑποφέρουσιν ἐκ κεφαλαλγίας, ὁπόταν δ' ἐκτελέσωσι τὴν πρᾶξίν των, ἀνακουφίζονται, ἐνίοτε μάλιστα αἰσθάνονται τοσαύτην εὐχαρίστησιν, ὥστε ἀπολαύουσιν ἡδυπαθῶς τῆς θέας τῶν φλογῶν. Ἄλλοτε πάλιν, ἅμα τῇ ἱκανοποιήσει τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν, αἰσθάνονται εὐθὺς ἀμέσως μεταμέλειαν καὶ διὰ τοῦτο, ὡς παρετήρησαν πάντες οἱ ἰατροδικασταί, συνήθως οἱ τοιοῦτοι μετὰ μεγάλου ζήλου βοηθοῦσι πρὸς κατάσβεσιν τοῦ πυρός.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

βουλῆς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνθίσταμαι εἰς τὴν κατ' ἐπανάληψιν ψῆφισιν ὅλων τῶν τεθνεώτων, οὐδὲ νὰ τολμήσω νὰ συλλάβω τινὰ τούτων, διότι οἱ ἐκλογεῖς εἰσὶν ἐξηρεθισμένοι, καὶ ὅτι *θὰ μὲ φονεύσωσι ἀφεύκτως* ἐπὶ τῇ διαμαρτυρίᾳ μου, *οὐδὲν* δὲ δικαστήριον θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς καταδικάσῃ, προσέθηκεν ἐν μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἄλλως τε ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πρόεδρος *τοῦτο εἶνε ἔθιμον τοῦ τόπου* νὰ ψηφίζουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κ.... καὶ διὰ τοὺς πεθαμένους συγγενεῖς των».

«Πολλοὶ ἐκ τῶν προσερχομένων ψηφοφόρων εἶχον γράψει τὸ *ὄνομά* τῶν εἰς τεμάχιον χάρτου, ὅταν δὲ τοὺς ἀφήρουν τὸ δελτίον τοῦτο ἐλησμόνουν τὸ *ὄνομά* τους.

«Ἀπὸ τῆς 4 μ.μ. ὁπότε ἀφώπλισα ἕνα ἐκ τῶν ἐκλογέων, ἀφαιρέσας τὴν ἣν ἔφερεν μάχαιραν, ἐπὶ τοσοῦτον ἀπεθρασύνθησαν οἱ ἐκλογεῖς, ὥστε πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν μὲ ἠπείλουν καὶ μὲ ὤθουν ὅταν ἠμπόδιζον αὐτοὺς νὰ ψηφίσωσιν κατ' ἐπανάληψιν, καθ' ὅσον πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀλλάσσοντες ἐνδυμασίας ἐψήφιζον πεντάκις καὶ ἑξάκις, εἷς δὲ ψηφίσας ἑπτάκις προσῆλθε ἵνα ψηφίσῃ καὶ δι' ὀγδόην φοράν. Ἐπὶ τῇ διαμαρτυρίᾳ μου δὲ ἡ Ἐπιτροπὴ μοὶ ἀπήντησεν.

Ἀφοῦ ἐψήφισεν ἑπτὰ φορᾶς τί πειράζει ἂν ψηφίσῃ ἄλλη μία φορά.»

« Πρὸ τῆς ἀπελπιστικῆς ταύτης καταστάσεως, τῆς ἀναφανδὸν νοθείας, καταπατήσεως, καταστρατηγήσεως καὶ γενικοῦ κουρελιάσματος τῶν Νόμων, εὑρεθείς, καὶ μὴ ἔχων ἱκανὴν στρατιωτικὴν δύναμιν ἔστειλα κρύφα ἕνα χωρικὸν (ἐλλείψει τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας) μὲ ἔγγραφον πρὸς τὸν ἐν Τήνῳ ἑδρεύοντα στρατιωτικὸν ἐπόπτην, ἵνα μοὶ ἀποστείλῃ δύναμιν ἐπαρκῆ τόσον διὰ τὴν ἐφορμογὴν τοῦ Νόμου, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἐμοῦ καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν καλπῶν τῶν ὑποψηφίων. . . . . οὓς θελήσαντας ν' ἀπέλθωσιν, εἶχον ἀποκλείσει εἰς μικρὸν τινὰ οἰκίσκον κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ χωρίου. Πλὴν ὁ χωρικὸς ταχυδρόμος δὲν κατώρθωσεν νὰ προχωρήσῃ, διότι ἀντιληφθέντες τοῦτον οἱ κατέχοντες τὰ στενὰ τῆς ἐξόδου τοῦ χωρίου, ἤρχισαν νὰ τὸν λιθοβολῶσι ἐκ τῶν πέριξ ὑψωμάτων, καὶ ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἐπιστέψῃ ἄπρακτος.

Μὴ δυνάμενος ὅθεν νὰ βλέπω τὴν κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐκτιθέμενον τρόπον διεξαγωγὴν τῆς ἐκλογῆς, μηδὲ δυνάμενος νὰ πράξω τι, καθ' ὅσον ἡ ἔνοπλος δύναμις ἥτις θὰ ἐπέβαλλε τὸ Κράτος τοῦ Νόμου ἦτο ἀνεπαρκὴς, ἀπεχώρησα τοῦ Τμήματος τὴν 5ην ὥραν μ. μ. ἀφεὶς τὸν ἀναπληρωτήν μου κ. Σ. Πετρόπουλον. Κατὰ τὴν ἀντίληψίν μου οἱ πραγματικοὶ ἐκλογεῖς ἐν τῷ Τμήματι μου δὲν ὑπερέβησαν τοὺς 300, πάντες δὲ οἱ λοιποὶ εἶνε τεθνεῶτες καὶ ἀποδημήσαντες.»

. . . . . .

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκθέτει ὁ δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος.

Ἤδη ἂς ἴδωμεν τί θὰ πράξῃ ἡ Ποινικὴ Δικαιοσύνη κατὰ Ἐφορεκτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις μετὰ τόσης ἀναιδείας ἐτόλμησε νὰ ὑβρίσῃ καὶ τὸν Νόμον καὶ τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν, προεξοφλοῦσα τὴν τύχην τῶν μηνύσεων ἃς ὑπέβαλεν πρὸς τὸν «Εἰσαγγελία Σύρου ὁ δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος μὲ τὴν Ταρταρινικὴν προφητείαν.

«Οὐδὲν δικαστήριον θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς καταδικάσῃ.»

Τὸ μέλος τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Δήμου Περαίας, τοιαῦτα εἰπεῖν ὑπ' ὄψιν [illegible] ἄρά γε κ ανὲν παρόμοιον προηγούμενον;

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐδημοσιεύθη Β. Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου διωρίσθησαν ἄμισθοι πάρεδροι παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι κ. κ. Σπυρ. Μ. Δεσύλλας καὶ Κωνστ. Μ. Ἀδάμ, ἀντὶ τῶν κ. κ. Εὐγεν. Κανέλλη καὶ Γ. Μαντᾶ.

ΤΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ
ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐφημερίδι δηλώσεως, ὅτι, «αἱ στῆλαι τῆς Δικαιοσύνης εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικ. προσώπου εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος ν' ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου», λαμβάνω καὶ ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ ἐπιστείλλω τὰς κάτωθι ὀλίγας γραμμάς, δι' ὧν νὰ ἐξετάσω ζήτημά τι ὅπερ, ἀτυχῶς, λογίζεται λελυμένον παρὰ τῷ νομ. κόσμῳ· λέγω δ' ἀτυχῶς, διότι διὰ τῆς λύσεως ταύτης πλεῖστα ὅσα ἀδικήματα διαπράττονται.

Πολλοί, πολλάκις, καὶ ἐκ τῶν ποινικολόγων καὶ ἐκ τῶν κοινωνιολόγων ἠσχολήθησαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν αἰτίων τῆς παρ' ἡμῖν κατ' αὔξουσαν πρόοδον βαινούσης ἐγκληματικότητος, καὶ διὰ τῆς ἀνευρέσεως τούτων, εἰς τὴν θεραπείαν ταύτης. Μολονότι δὲ ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω μετ' ἐπιμονῆς κατέγιναν περὶ τὴν ἐργώδη ταύτην ἀσχολίαν, ἐν τούτοις παρέλειψαν νὰ σημειώσωσιν ὡς πρώτιστον ἐν πολλοῖς σχεδὸν αἴτιον, ὡς πρωτίστην ἀφετηρίαν τούτων, τὴν Πολιτείαν καὶ τὴν Δικαιοσύνην! Φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει ἐπὶ μακρὸν ν' ἀσχοληθῶ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου, ὧν τὴν ἀλήθειαν, εὐχερῶς ἤθελε πᾶς τις, ὁπωσδήποτε ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ τῆς δικαιοσύνης, κατανοήσει, ἀφ' οὗ ἄλλως τε δὲν πρόκειται νῦν διὰ τῆς παρούσης μου νὰ ἐξετάσω εὐρέως τὸ τῆς ἐγκληματικότητος ζήτημα, οὗτινος ἀκροθιγῶς ἠψάμην, καθ' ὅσον δηλ. σχετίζεται μὲ τὸ θέμα οὗτινος τὴν ἐξέτασιν ἐπιχειρῶ. Ἐάν τις ἀνατρέξῃ εἰς τοὺς στατιστικοὺς πίνακας τῆς παρ' ἡμῖν ἐγκληματικότητος καὶ ἐπισταμένως ἐξετάσῃ τούτους, οὐχὶ δυσχερῶς θέλει καταλήξει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ σχεδὸν σειρᾷ κατατάσσονται τὰ κατὰ τῆς περιουσίας ἀδικήματα· ἂν δὲ μετ' ἴσης ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς παρακολουθήσῃ ταῦτα, θέλει πεισθῇ ὅτι αἰτία τῆς πληθύος τούτων εἶναι ἐν πολλοῖς ἡ ἀτελὴς καταδίωξις τούτων, ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἡ παντελὴς ἀτιμωρησία των. Διότι, ἀτυχῶς, ἴσως δὲν ἐμποιῶσι ταῦτα τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, οἷαν τὰ τοῦ αἵματος ἀδικήματα, ἅτινα — καὶ τοῦτο ἐν παρόδῳ — παραδόξως συσκοτίζουσι πολλάκις τοὺς Ἕλληνας δικαστὰς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε εἰς ἀδίκους νὰ καταλήγωσιν ἀποφάσεις! Τινὰ δὲ τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, ὡς ἐν παραδείγματι τὸ τῆς ἀπάτης, εὐνοοῦνται ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τοσοῦτον, ὥστε νὰ μένωσιν ἀτιμώρητα!

Συνέτυχέ μοι πολλάκις νὰ ἴδω ἀνθρώπους ἐκμεταλλευομένους τὴν εὐπιστίαν τῶν ὁμοίων των δι' ὑποσχέσεων αὐτοτελῶν, καὶ κατορθοῦντας νὰ ὑφαρπάσωσιν ὁλοκλήρους πολλάκις περιουσίας, καὶ ἐν τούτοις νὰ μένωσιν ἐκτὸς τῶν φυλακῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας, πολλαχῶς τιμώμενοι καὶ διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων προστατευόμενοι. Εἴχέ τις τὴν ἀτυχίαν νὰ εἶνε εὔπιστος. Ἕτερός τις, κατ' ἐπάγγελμα ἀπατεών, ἐθεώρησε καλόν, καὶ πολὺ δικαίως, νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ. Πείθει τοῦτον νὰ τοῦ δώσῃ 25,000 δραχ. καὶ οὗτος νὰ τῷ φέρῃ ὁλόκληρον θησαυρὸν ἐκ χρυσῶν νομισμάτων, ἐξ ὧν ἐκεῖνος νὰ κρατῇ τὸ 1)3, οὗτος δὲ τὸ ὑπόλοιπον. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εὗρε μεγάλην δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ τὸν πείσῃ, καὶ ἀφοῦ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν 25,000 δραχμ. ἐξηφανίσθη λαβὼν μεθ' ἑαυταῦ 6,000 δραχ. Ἠννόησε, καίτοι πολὺ ἀργά, τὴν ἀπάτην ὁ ὀνειρευόμενος τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν καταγγέλλει. Κατάσχονται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀπατεῶνος, κεκρυμμέναι ἐν τῇ ἑστίᾳ, τὸ ὑπόλοιπον τῶν 25,000 δραχ. αἱ 19,000 δραχ. καὶ παραπέμπεται εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ἀλλὰ γενομένης ἀναιρέσεως τοῦ βουλεύματος, ἀπαλλάσσεται. Ἀποθρασυνθείς, ἐγείρει ἀγωγὴν κατὰ τοῦ θύματός του ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχεθεισῶν 19,000 δρ. τοῦ προϊόντος τοῦ ἀδικήματος, κινδυνεύει δὲ ἤδη οὗτος νὰ πληρώσῃ ὄχι μόνον τὰς 19,000 δρ. εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ ἀπατεῶνά του, ἀφ' οὗ ἔχασε καὶ τὸν μέλλοντα ἀμύθητον θησαυρόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τόκους τῶν ἰδίων αὐτοῦ χρημάτων! Ἵσταται δὲ κεχηνὼς πρὸ τῆς Δικαιοσύνης, μὴ δυνάμενος νὰ συνελθῇ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, διότι βλέπει οὕτω προστατευόμενον τὸ ἄδικον. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ ἀπάτη, κατὰ τὴν νεωτέραν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων, ἡ διὰ παραστάσεως ὡς ἀληθῶν ψευδῶν πραγμάτων, εἰς τὸ μέλλον ἀναγομένων, γιγνομένη, δὲν εἶναι ἀξιόποινος.

Αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, ἑρμηνεύουσαι τὸ ἄρθ. 396 Π. Ν. κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ τοιούτῳ τρόπῳ ἐνεργουμένη ἀπάτη διαφεύγει τὸ ἀξιόποινον, καθ' ὅσον εἶναι ἀδύνατον διὰ τῆς λέξεως «*γεγονότα*» νὰ σημαίνωνται τὰ μέλλοντα πράγματα, ἑρμηνευομένης τῆς λέξεως γραμματικῶς. Ἀποφαίνονται δὲ οὕτω τὰ δικαστήρια, καὶ τοῦτο σημειωθήτω καλῶς, ἑρμηνεύοντα τὴν *ἑρμηνείαν* πλέον τοῦ ἄρθ. 396 Π. Ν., διότι τοῦτο ἀναγράφει «ὅστις παριστᾷ ἐν γνώσει «ψευδῆ *πράγματα* ὡς ἀληθῆ». — Βεβαίως διὰ τῆς λέξεως «*γεγονότα*» νοοῦνται μόνον τὰ λαβόντα χώραν, τὰ τετελεσμένα, οὐδέποτε δὲ τὰ μέλλοντα. Ἀλλ' ἂν θελήσωμεν οὕτω νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὴν λέξιν ταύτην, πρέπει ν' ἀποκλείσωμεν τῶν στοιχείων τῆς ἀπάτης καὶ νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπάτη ὅταν τὸ παριστάμενον ὡς ἀληθὲς ψευδὲς πρᾶγμα, ἀνήκῃ καὶ εἰς τὸ *παρόν*. Διότι εἶναι φανερὸν καὶ ἐκτὸς *πάσης συζητήσεως*, ὅτι ἡ λέξις «*γεγονός*» ἀνάγεται πάντοτε εἰς τὸ παρελθόν, εἴς τι τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἤδη χώραν, καθ' ὅσον εἶναι μετοχὴ παρακειμένου, ὁ δὲ παρακείμενος, ὡς πάντες γνωρίζομεν, ἀνήκει πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Καὶ οὕτω προκειμένου περὶ παρόντος καὶ μέλλοντος διαφεύγομεν τὴν ποιν. καταδίωξιν.

Ἀλλ' ὁ νόμος δὲν λέγει «*γεγονότα*» — λέγει «*πράγματα*»· ἡ σημασία δὲ τῆς λέξεως «*πράγματα*» εἶναι εὐρυτάτη· διὰ τῆς λέξεως «*πράγματα*» νοοῦμεν οὐ μόνον τὰ τῷ παρελθόντι ἀνήκοντα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῷ παρόντι καὶ μέλλοντι. Αὕτη εἶναι ἡ *συνήθης* ἑρμηνεία τῆς λέξεως «*πράγματα*»· ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν «*πρᾶγμα*» — «*πράγματα*». Καὶ ὑπὸ ταύτην τὴν σημασίαν πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔλαβε τὴν λέξιν «*πράγματα*» ὁ νομοθέτης. Μὴ θελήσωμεν νὰ ἑρμηνεύσωμεν καὶ ταύτην γραμματικῶς, διότι θὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ αὐτό, ὡς ἀνωτέρω, μὲ τὴν λέξιν «*γεγονότα*» συμπέρασμα, καθ' ὅσον ἡ λέξις «*πρᾶγμα*» παράγεται ἐκ τοῦ «*πέπραγμαι*» ὅστις εἶναι παρακείμενος τοῦ πράττω. Δὲν δύναμαι, ἐγὼ τοὐλάχιστον, νὰ δεχθῷ ὅτι ὁ νομοθέτης, ὅστις ἐσκόπει νὰ καταστείλῃ τὰ ἀδικήματα, ἔλαβε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς γραμματικὰς παραγωγὰς τῶν λέξεων, καὶ ἐχρήσατο τούτων μὲ τὴν γραμματικήν των ἔννοιαν, καὶ δὲν ἔλαβε ταύτας ὑπὸ τὴν συνήθη, ὑπὸ τὴν κοινῶς ἐννοουμένην σημασίαν. Δὲν δύναμαι νὰ δεχθῷ ὅτι ἐχρήσατο τῆς λέξεως «*πράγματα*» ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω μὴ σαφῶς ἐκδηλουμένην ἔννοιαν, τὴν μὴ κοινῶς γνωστήν, εἰμὴ εἰς τοὺς σχολαστικῶς ἀκριβολογοῦντας διδασκάλους, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ καταστῇ λίαν σαφής, ἐὰν προσέθετε εἰς τὴν λέξιν «*πράγματα*» τὴν λέξιν «*παρελθόντα*» «*παρόντα*» καὶ οὐχὶ μέλλοντα, καὶ οὕτω ν' ἀποκλείσῃ τὸ ἀξιόποινον ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης, ἐὰν ἤθελεν. Μακρὰν λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία, ἣν οὐδ' εἶχε κἂν κατὰ νοῦν ὁ νομοθέτης, καὶ διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται τυφλῶττων πρὸ ἑνὸς ἀρκετὰ σοβαροῦ ἀδικήματος διαταράσσοντος σημαντικῶς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ πίστιν. Ὁ νομοθέτης διὰ τῆς ἐν ἄρθρ. 396 Π. Ν. διατάξεως, ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ *πάντα* ἔντεχνον δόλον, ὃν ὡς παγίδα ἵστησιν ὁ ἀπατεών, ὅπως ἐφελκύσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ τὰ παντοειδῆ δελεάσματα, δι' ὧν συλλαμβάνεται ὁ ἀπατώμενος· τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ χρῆσις ψευδοῦς ὀνόματος, ἡ παράστασις ἐπικερδῶν ἐπιχειρήσεων ἀνυπάρκτων, καὶ λοιπὰ τοιαῦτα ἅπερ μηχανεύεται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀπάτην καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν αὐτῆς μορφήν, ὡς ἀδικήματος κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας, ἀφοῦ ἐτιμώρησε ταύτην καὶ τὰ ὑπὸ ἰδίαν μορφὴν καὶ ἴδιον ὄνομα παρουσιαζόμενα ἀδικήματα, ὡς τὸ τῆς ψευδορκίας, τὸ τοῦ διὰ ἀπάτης γάμου κλπ. κλπ.

Ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρ. 396 Π. Ν., δι' ἧς πολλοὶ ἐγκληματίαι διαφεύγουσι τὸν πέλεκυν τῆς δικαιοσύνης, κατασκεύασμα τῶν νεωτέρων χρόνων, ἣν ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους ἑρμηνευτὰς τοῦ ἡμετέρου ποιν. Κώδικος. Ὁ κράτιστος παρ' ἡμῖν ποινικολόγος, οὗ ἐφάμιλλος οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐγένετο, ὁ Σαρίπολος, τοιαύτην ἑρμηνείαν ἀγνοεῖ, καίτοι μετὰ μεγίστης καὶ θαυμαστῆς λεπτότητος καὶ ἀκριβολογίας χειρίζεται ἅπαντα τὰ ζητήματα τοῦ ποινικοῦ δικαίου καὶ ἰδίως τὸ τῆς ἀπάτης. Τοὐναντίον, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἡμετέρα νομοθεσία εὐρὺ ἀφῆκε τὸ στάδιον εἰς τὸν δικαστὴν πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀπάτης, ἀπέφυγε δὲ οὕτω τὰς ματαίας ἐκείνας καὶ λεπτὰς διακρίσεις εἰς ἃς ἡ ἐπιτετηδευμένη ἀκριβολογία τοῦ ἄρθρ. 405 τοῦ γαλλ. κώδικος ἔφερε τὴν παρὰ Γάλλοις θεωρίαν καὶ νομολογίαν (Ν. Σαρίπ. τόμ. 3 σελ. 170 § 356 σημ. η').

Εἶναι περιττὸν βεβαίως διὰ πλειοτέρων νὰ καταδείξω ὁποίων καὶ ὁπόσων κακῶν γίγνεται πρόξενος τῇ κοινωνίᾳ ἡ τοιαύτη ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσα ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρ. 396 Π. Ν. Οἱ ἀπατεῶνες, καθ' ἡμέραν αὐξανόμενοι, χείρονες καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν λῃστῶν, λυμαίνονται τὴν κοινωνίαν ἀκαταδίωκτοι. Μεταχειρίζονται τὰ πάντα, μὴ σεβόμενοι οὐδ' αὐτοὺς τοὺς λειτουργοὺς τῆς δικαιοσύνης, οὓς αἰσχρότατα ἐκμεταλλεύονται· τὸ διὰ τούτων μάλιστα εἶδος τῆς ἀπάτης πλεονάζει μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε νὰ ὑπάρχωσι πρόσωπα, *ἐξ ἐπαγγέλματος ἐργολάβοι δικῶν*, ἅτινα, ἐκμεταλλευόμενα, οὐ μόνον τὴν εὐπιστίαν τῶν κατηγορουμένων ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν εὑρίσκονται, «*γδύνωσι*» κυριολεκτικῶς τούτους διὰ τῆς ἀπορροφήσεως χιλιάδων δραχμῶν, ὑποσχόμενοι αὐτοῖς ὅτι θὰ τοὺς ἀπαλλάξωσι διὰ τῆς δωροδοκίας πλημμελειοδικῶν, ἐφετῶν ἢ ἐνόρκων. Συχνότατα οἱ τοιοῦτοι κατεδιωχθησαν ποινικῶς, πλὴν ἀπηλλάγησαν, εἴτε παρὰ τῶν Πλημμελειοδικείων εἴτε παρὰ τῶν Ἐφετείων ἢ Ἀρείου Πάγου. Περὶ τοιούτου εἴδους ἀπάτης ὁμιλεῖ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 141 (τοῦ 1903) ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Δὲν φρονεῖτε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς ὅτι ἡ κοινωνία τὰ μέγιστα ἀδικεῖται παρὰ τῆς δικαιοσύνης, εὐνοούσης οὕτω τὸ φοβερὸν τοῦτο ἀδίκημα τῆς ἀπάτης; Δὲν φρονεῖτε ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ δικαιοσύνη, ἀντὶ νὰ καταστέλλῃ τὸ ἀδίκημα, τοὐναντίον ὑποθάλπει τοῦτο;

Γ. Δ. ΛΑΛΩΣΗΣ
δικηγόρος ἐν Ναυπλίῳ

ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἓν ἐκ τῶν συμπαθεστέρων μελῶν του ἐκήδευσε τὸ παρελθὸν Σάββατον τὸ δικηγορικὸν σῶμα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐργάτης τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος ἐπὶ εἰκοσιπεντατετίαν ὁ **Παναγ. Παναγιωτόπουλος**, συνετρίβη ἐν τῷ ἄκμῃ τῆς βιοπάλης ἀγῶνι, θῦμα τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας διεξάγεται ἡ δικηγορία γενόμενος. Ἡ σύντριβή τῶν παρακολουθησάντων τὴν κηδείαν συναδέλφων του ἔστωσαν παραμυθία εἰς τὴν γηραιὰν καὶ κατάμονον ἐν τῷ κόσμῳ μητέρα του.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ
Ἔτος 25ον
Διευθυντὴς **Σ. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ**

Τύποις Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ